

РЕШЕНИЕ

№ 30128

гр. София, 28.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 32 състав, в
публично заседание на 08.07.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Милачкова

при участието на секретаря Иванка Александрова, като разгледа дело номер **5482** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 25, ал. 3 от Закона за управление на агрохранителната верига (ЗУАВ) във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по жалба на „Месокомбинат – Свищов“ ООД, уточнена с молба от 03.06.2026г., срещу разпореждане за забрана № 386/15.04.2026 г., издадено от официален ветеринарен лекар от Областна дирекция по безопасност на храните – В. Т. (ОДБХ).
С жалбата се иска отмяната на оспореното разпореждане, като са изложени аргументи за неговата незаконосъобразност. Твърди се, че оспореният акт е необоснован, издаден при непълно изясняване на фактическата обстановка, при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалния закон и в несъответствие с целта на закона. Поддържа се, че в процесното разпореждане не са конкретизирани по вид и местонахождение продуктите, които подлежат на унищожаване, с което не е спазено изискването в чл. 26 АПК и е нарушено правото на защита на дружеството. Жалбоподателят намира, че не е извършено нарушение, липсва доказана от органа опасност и е възможна прекатегоризация на продуктите. Посочва и, че не е ясно кои продукти ще се уточняват, по какви критерии ще се извършва оценяването им и кой ще го извърши, като няма и поставен краен срок. Според жалбоподателя, това нарушава правото му на защита, тъй като не може да разбере какво е нарушението му, за да успее да реализира своята защита. Изложени са аргументи и за нарушен принцип на съразмерност. Дружеството жалбоподател отбелязва, че унищожаването на стоката е най-тежката мярка, която следва да се приложи тогава, когато няма вариант за преработка или друго ползване на продуктите. Претендира разноски.
Със заявление от 17.06.2026 г. дружеството поддържа изложеното в жалбата, като представя

подробни аргументи, че оспореното разпореждане за забрана е постановено при грубо нарушение на административно производствените правила и материалния закон, като следва да бъде прогласено за нищожно. Посочва, че цялата налична продукция и суровини, находящи се в дружеството, са били насочени към екарисаж, поради което оспорването на процесния административен акт е от значение единствено за защита на репутацията на дружеството. Жалбоподателят намира, че актът е издаден от лице без установена компетентност. Посочва, че в регламент (ЕС) 2017/625 на Европейския парламент и на Съвета от 15 март 2017 година относно официалния контрол и другите официални дейности, извършвани с цел да се гарантира прилагането на законодателството в областта на храните и фуражите, правилата относно здравеопазването на животните и хуманното отношение към тях, здравето на растенията и продуктите за растителна защита, за изменение на регламенти (ЕО) № 999/2001, (ЕО) № 396/2005, (ЕО) № 1069/2009, (ЕО) № 1107/2009, (ЕС) № 1151/2012, (ЕС) № 652/2014, (ЕС) 2016/429 и (ЕС) 2016/2031 на Европейския парламент и на Съвета, регламенти (ЕО) № 1/2005 и (ЕО) № 1099/2009 на Съвета и директиви 98/58/ЕО, 1999/74/ЕО, 2007/43/ЕО, 2008/119/ЕО и 2008/120/ЕО на Съвета, и за отмяна на регламенти (ЕО) № 854/2004 и (ЕО) № 882/2004 на Европейския парламент и на Съвета, директиви 89/608/ЕИО, 89/662/ЕИО, 90/425/ЕИО, 91/496/ЕИО, 96/23/ЕО, 96/93/ЕО и 97/78/ЕО на Съвета и Решение 92/438/ЕИО на Съвета (Регламент относно официалния контрол), по-нататък - Регламент (ЕС) 2017/625, неколкратно се използва терминът „делегиране“, което налага извода за необходимост от нарочен акт, който да създаде изискуемата от европейското законодателство компетентност, като допълва, че в случая длъжностната характеристика не е такъв акт, доколкото не се издава от представляващия Българската агенция по безопасност на храните (БАБХ). Жалбоподателят намира, че по делото липсват представени доказателства за учредяване по делегация на изричната компетентност, която Регламент (ЕС) 2017/625 изисква, и тъй като оспореният административен акт е издаден от некомпетентен орган, това обуславя прогласяването му за нищожен. Твърди се и нарушение на чл.138 §2 б. “и“ от Регламент (ЕС) 2017/625, съгласно който текст приложената от ответника мярка при установено несъответствие е дефинирана като „разпореждане за прекратяване за целесъобразен период от време на всички или част от дейностите на съответния оператор“. Жалбоподателят намира и, че е налице самостоятелно основание за отмяна на акта поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Посочва, че самата европейска норма предвижда задължение за органа по официален контрол да определи период, за който се постановява прекратяването, като на самия орган е предоставена само преценка за продължителността на същия, но не и възможността изобщо да не посочи такъв, както е сторено в случая. Посочени са и допълнителни аргументи в подкрепа на твърдението в жалбата, че е нарушено правото на защита на дружеството поради невъзможност за идентификация на продуктите по вид/ място. Изложено е също, че като фактически основания в мотивната част на разпореждането са посочени общи формулировки, които са лишени от всякаква конкретика и не дават възможност за успешно провеждане на съдебен контрол, нито да се обоснове извод за съразмерност на приложената мярка. В заявлението е изрично отбелязано, че разпореждане за забрана под № 386/15.04.2026г. не е връчвано на жалбоподателя, а на лице без представителна власт, като е било без номер, какъвто предполага, че е добавен по късно от ответника/ администрацията на БАБХ.

Ответникът чрез процесуалния си представител оспорва жалбата като неоснователна. Изразява становище, че аргументите на жалбоподателя не кореспондират с приложените и приетите по делото писмени доказателства, а процесното разпореждане е издадено от компетентен орган и в изпълнение на служебни задължения. Оспорва доводите, че е нарушено правото на защита на

жалбоподателя поради невъзможност за идентификация на продуктите по вид/ място, като намира, че всички продукти са описани по вид и количество, както и мястото им на съхранение в констативен протокол от 15.06.2026г., приет по делото. Твърди, че в случая изискванията на чл. 4, ал. 1 от Закона за храните (ЗХ) не са изпълнени и с оглед на това обстоятелство е издадено оспореното разпореждане. Претендира разноски.

След като прецени събраните по делото доказателства, във връзка с доводите и съображенията на страните, съдът приема за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед № РД-08-21/12.01.2026 г. на директора на ОДБХ (л.41-48 от делото) са определени инспекторите от отдел „Контрол на храните“ при областната дирекция, осъществяващи официален контрол, които да извършват съответни проверки в месодобивните предприятия. Със същата заповед (т. IV. 1) са посочени служителите, сред които е д-р И. И., издала процесното разпореждане, за извършване на постоянен ветеринарен контрол в предприятие за добив на месо от ДПЖ и свине, преработка на месо от ДКЖ и склад - хладилник за съхранение и реализация на замразени месо от ДКЖ и птици с номер BG 0401028, собственост на „Месокомбинат – Свищов“ ООД.

На 15.04.2026 г. в описаното месодобивно предприятие е извършена проверка, чиито резултати са обективирани в Констативен протокол (КП) от 15.04.2026 г. В КП (л.7-9 в кориците на адм. д. № 460/2026г. на Административен съд Велико Търново) е посочено, че хладилни камери № 10 към склад - хладилник, № 3 (преходна) към цех „М.“ и № 8 към цех „М.“ е установено съхранение на месни продукти, подробно описани в протокола по реда на прегледа и изваждането им от камерата по вид, количество, партида, произход и срок на годност съобразно наличните данни. Според отразените в протокола констатации в хладилна камера № 10 са установени сумарно непредназначени СЖП кат. 3 за човешка консумация 14 050 кг. храни с изтекъл срок на годност и без идентификация; в хладилна камера № 3 и № 8 са налични непредназначени за човешка консумация храни СЖП кат.3, от които неидентифицирани и с изтекъл срок на годност месни продукти с общо количество съответно 3644 кг. (хладилна камера № 3) и 447,500 кг. (хладилна камера № 8). Посочени са конкретно констатираните нарушения за съответните продукти - липса на маркировка, изтекъл срок на годност, неправилно съхранение, нарушена цялост на опаковката. Документирано е, че цялото установено количество бракувани храни от 18 141,500 кг. е преместено в хладилна камера № 3 – за трупно месо, за налагане на забрана и насочване за унищожаване в екарисаж. КП е подписан от извършилите проверката длъжностни лица и от присъствалите служители на „Месокомбинат – Свищов“ ООД.

В резултат на извършената проверка с обжалваното Разпореждане за забрана № 385/15.04.2026 г., издадено от главен инспектор към ОДБХ д-р И. И., на основание чл. 24, ал. 1 ЗУАВ и чл. 138, параграф 2, буква „г“ от Регламент (ЕС) 2017/625 е забранено транспортиране, търговия, пускане на пазара и износ на храните от животински произход, намиращи се в запечатаните хладилни камери № 3 цех „М.“, № 8 към цех „М.“ и № 10 „Склад - хладилник“, в предприятие за добив на месо от ДПЖ и свине, преработка на месо от домашни копитни животни и склад - хладилник за съхранение и реализация на замразени месо от домашни копитни животни и птици, с адрес [населено място], ул. „33-ти Свищовски полк“ № 91, ветеринарен одобрителен номер BG 0401028, стопанисвано от „Месокомбинат – Свищов“ ООД. Разпоредената забрана за посоченото количество храни е мотивирана с уточняването на произхода на стоките и срока им на годност. От правна страна е възприето нарушение на чл. 4, ал. 1 от ЗХ. Разпореждането е надлежно връчено на адресата на 15.04.2026 г.

При така установеното от фактическа страна съдът достига до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, подадена от надлежна страна, срещу акт, който подлежи на

съдебен контрол. Разгледана по същество, е неоснователна.

Разпореждането е издадено от компетентен орган. Съгласно чл. 1, § 2 от Регламент 2017/625, същият се прилага по отношение на официалния контрол, извършван за проверка на съответствието с правила — независимо дали са установени на равнището на Съюза, или от държавите членки — с оглед прилагането на законодателството на Съюза в различни областите, вкл. въпросите, свързани с храните и тяхната безопасност, тяхната цялост и здравословност, на всички етапи на производството, преработката и разпространението на храните. Нормата на чл. 138, § 1 от Регламент 2017/625 е посветена на действията на компетентните органи, в случай на установено несъответствие. Според чл. 4, § 1, за всяка от областите, уредени с правилата, посочени в член 1, параграф 2, държавите членки определят компетентния орган или компетентните органи, на които предоставят отговорността за организиране или извършване на официален контрол и други официални дейности. В тази връзка с нормата на чл. 109, т. 1 от ЗХ се определя, че БАБХ осъществява официален контрол върху храните на всички етапи на производство, преработка и/или дистрибуция. Органите на БАБХ са компетентни органи по смисъла на чл. 4 от Регламент (ЕС) 2017/625 относно официалния контрол и в чл. 7, ал. 1, т. 4 от ЗУАВ. В чл. 8 от ЗУАВ е предвидена възможност ръководителите на съответните ведомства по чл. 7, ал. 1, т. 3 – 8 /т. е. и БАБХ/ да могат да делегират изпълнението на дейности, свързани с официалния контрол. Съгласно чл. 24, ал. 1 от ЗУАВ ръководителите на съответните ведомства по чл. 7, в рамките на тяхната компетентност и в зависимост от тежестта на установените нарушения, прилагат една или няколко от мерките по чл. 138, параграф 2 от Регламент (ЕС) 2017/625. Съгласно чл. 25, ал. 1, т. 1 от ЗУАВ мерките по чл. 24, ал. 1 се прилагат с предписание от длъжностното лице, осъществяващо официален контрол – по чл. 138, § 2, букви "г", "ж" и "и" от Регламент (ЕС) 2017/625.

Анализът на цитираната нормативна уредба, съотнесен към представените по делото доказателства относно качеството и статута на приложилото мярката длъжностно лице, обуславя извод за валидно упражнено правомощие по чл. 25, ал. 1, т. 2, вр. чл. 24, ал. 1 ЗУАВ, вр. чл. 138, §2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2017/625. Принадлежността на издателя на оспореното разпореждане за забрана към овластените с подобна компетентност органи е установимо от представената длъжностна характеристика, Заповед № ОСПД-915/01.03.2011 г. на изпълнителния директор на БАБХ за преназначаване и Заповед № РД-08-21/12.01.2026 г. на директора на ОДБХ. Д-р И. е назначена по служебно правоотношение като държавен служител, изпълнява длъжността „главен инспектор“ в отдел „Контрол на храните“ при ОДБХ – В. Т. и в качеството си на длъжностно лице, осъществяващо официален контрол е издала разпореждането за прилагане на мярката по чл. 138, § 2, б. „г“ от Регламент (ЕС) 2017/625, като официален ветеринарен лекар от ОБДХ.

Оспореното разпореждане е издадено в писмена форма и съдържа изискуемите от закона реквизити по см. на чл. 59, ал. 2 АПК. В него са посочени фактическите причини, обуславящи приложената мярка, нарушената правна норма и правното основание за постановената забрана. Неоснователно жалбоподателят твърди, че констатираните с изтекъл срок на годност храни не са конкретизирани по вид и местонахождение. Посочените в разпореждането храни от животински произход са надлежно описани по вид и килограми, а местонахождението им е конкретно посочено в приложения КП. Служители на дружеството жалбоподател са присъствали на проверка и са подписали КП, установяващ нарушения по отношение на конкретно описаните в него продукти и количества. По аргумент от Тълкувателно решение № 16/1975г. на ОСГК на Върховния съд, е допустимо мотивите на акта да се съдържат в документ, предхождащ издаването му. Подробно изложените фактически обстоятелства в съставения на 15.04.2026 г. КП от проверката обосновават в достатъчна степен постановения с разпореждането правен резултат. В

този контекст е изпълнено изискването за мотивиране на приложената мярка, даващо възможност за упражняване на контрол за законосъобразност от съда и гарантиращо правото на защита на адресата на акта. Поради това не е налице твърдяната в жалбата неяснота относно съдържанието на административния акт. Наред с това, както бе посочено по-горе, служители на дружеството са присъствали на проверката и са подписали КП. В него изрично е отбелязано, че храните от животински произход, намиращи се в запечатаните хладилни камери № 3 цех „М.“, № 8 към цех „М.“ и № 10 „склад хладилник“, предмет на процесната мярка, е отделено и преместено в хладилна камера № 3 – за трупно месо, за налагане на забрана и насочване за унищожаване в екарисаж. Поради това не е налице твърдяната в жалбата неяснота относно съдържанието на административно разпореденото, съответно - относно дължимото поведение на адресата на акта. В производството по издаване на разпореждането за забрана не са допуснати съществени нарушения на процесуалния закон по см. на чл. 35 и 36 от АПК, които да налагат неговата отмяна. Обжалваният административен акт е материално законосъобразен и съответен на целта на закона. Изхождайки от правната същност и характеристиките на официалния контрол по ЗУАВ и Регламент (ЕС) 2017/625, несъответствието по смисъла на чл. 138, § 2 във връзка с § 1 от регламента се изразява в неспазване на правото на ЕС и на националното законодателство в областта на агрохранителната верига, в т. ч. по въпросите, свързани с храните и тяхната безопасност на всички етапи на производството, преработката и разпространението. В този смисъл е и разпоредбата на чл. 24, ал. 1 от ЗУАВ, предвиждаща прилагане на една или няколко от принудителните административни мерки (ПАМ) по чл. 138, § 2 от Регламент (ЕС) 2017/625 в зависимост от тежестта на установените нарушения. В случая мярката по чл. 138, § 2, б. „г“ от регламента е приложена за нарушение на чл. 4, ал. 1 ЗХ - храната трябва да е годна за консумация от хора по отношение на нейните физични, химични, радиологични и микробиологични качества и състав, както и да не представлява опасност за човешкото здраве. Съгласно чл. 4, ал. 2 ЗХ, храната трябва да отговаря на изискванията за производство, преработка и/или дистрибуция, предвидени в закона, подзаконовите нормативни актове по неговото прилагане и правото на Европейския съюз в областта на храните.

По делото е доказано осъществяването на предпоставките, обуславящи упражненото от контролния орган правомощие. Приложената ПАМ е превантивна, като цели незабавно ограничаване, съответно недопускане на рискове за здравето на хората. Поради това, издавайки атакуваното разпореждане, контролният орган е предприел действия съобразно очертания в чл. 137, § 1 от регламента приоритет. Установените в месодобивното предприятие храни с изтекъл срок на годност, без идентификация или с нарушена цялост на опаковката безспорно сочат на несъответствие по смисъла на регламента, доколкото е нарушено основно изискване към храните - чл. 4, ал. 1 ЗХ. Представеният КП от проверката, на чиито констатации се основава оспореният административен акт, има характера на официален свидетелстващ документ. Неговата материална доказателствена сила е обвързваща за съда, докато не бъде опровергана чрез доказване на неговата невярност, което в случая не е сторено. Доказателствени източници, отричащи или поставящи под съмнение достоверността на материализираното в него удостоверително изявление, не са ангажирани в съдебния процес. Напротив, доказателствата по делото в тяхната съвкупност потвърждават извода, че удостовереното от съставилите го длъжностни лица отговаря на действителното фактическо положение.

Възраженията на дружеството по съществото на спора, включително в контекста на принципа за съразмерност, не касаят забраната за транспортиране, търговия, пускане на пазара и износ на въпросните бракувани храни от животински произход, приложена с оспореното разпореждане, а са насочени изцяло към въпроса за унищожаването им, т. е. към хипотезата на чл. 138, § 2, б. „ж“

от регламента, предмет на Разпореждане за насочване на храни № 387/15.04.2026 г. Със заявление от 17.06.2026 г. жалбоподателят посочва, че цялата налична продукция и суровини, находящи се в дружеството, са били насочени към екарисаж. Следователно, ирелевантни за процесната ПАМ са развитите в жалбата съображения за възможност за прекатегоризирането на храните с изтекъл срок на годност, с оглед използването им за други цели (производство на технически мазнини, торове, храна за домашни любимци) вместо да бъдат унищожени.

Предвид изложеното настоящият състав приема, че оспореното разпореждане за забрана № 386/15.04.2026 г., издадено от официален ветеринарен лекар от Областна дирекция по безопасност на храните – В. Т. представлява законосъобразен административен акт, за който не са налице основания за отмяна по чл. 146 от АПК, поради което и подадената срещу него жалба следва да бъде отхвърлена.

С оглед изхода на спора на жалбоподателя не следва да се присъждат разноси. Ответникът е направил искане за такива, но не са представени доказателства за извършено плащане по представената фактура за сумата 420 евро – адвокатско възнаграждение. Съгласно т.1 от Тълкувателно решение № 6/06.11.2013 г. по тълк. д. № 6/2012 г., ОСГТК на Върховния касационен съд, съдебни разноси за адвокатско възнаграждение се присъждат, когато страната е заплатила възнаграждението; ако плащането е уговорено по банков път, както в случая, задължително се представят доказателства за това. Тъй като такива не са представени, възстановяване на сумата по фактурата не е дължимо.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Месокомбинат – Свищов“ ООД, с ЕИК[ЕИК], срещу Разпореждане за забрана № 386/15.04.2026 г., издадено от официален ветеринарен лекар от Областна дирекция по безопасност на храните – В. Т..

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

Съдия: